

Tiden er løbet fra DN's ret til at rejse fredningsager

Af: Nis Hjort, Formand for Vejle-Fredericia Landboforening, Christian Jensen, formand for Landboforeningen Kronjylland og Frede Lundgaard Madsen, formand for Landboforeningen Midtjylland.

Det er med stor glæde, at vi i landboforeningerne ser Dansk Folkeparti, Venstre og Liberal Alliance stille spørgsmålstejn ved Danmarks Naturfredningsforenings ret til at rejse fredningsager. Det spørgsmål bakker vi enigt op bag.

For os at se, benytter DN sin særret til først og fremmest at rejse fredningsager for at forfølge bestemte overordnede politiske mål – Det udsagn baserer vi på erfaring med adskillige forslag fra DN om fredninger, som tydelig viser mangel gode, lokale samarbejder og udviklingsinitiativer.

DN bryster sig af at: "foreningen er naturens stemme". Det var muligvis sandt i 1937, da foreningen fik denne ret og medlemsskaren var et bredt udsnit af danskerne, men det stiller vi spørgsmål ved om gælder i 2018? I dag er DN en politisk organisation, der i høj grad afspejler en bestemt partipolitisk farve, hvilket præcist understreges af, at Marie Reumert Gjerding fra Enhedslisten nu er nyvalgt præsident.

Vi må her understrege, at vi ikke anfægter DN's ret til at tale naturens sag ud fra sin overbevisning, men alene, at foreningen, trods sin tydeligere og tydeligere, klare politiske linje, stadig har juridisk særstatus i forhold til fredningsager.

Det DN vi oplever i dag, med sit politiske ståsted, er ude af trit med, hvad der foregår af bredt, konstruktivt samarbejde og hensyntagen til naturen via gode diskussioner på kryds og tværs af interessegrupper og myndigheder på lokalt plan.

I vores område af Øst- og Midtjylland for eksempel, har DN nyligt rejst tre nye fredningsager, Vejle-Ådal, Lysnet og Gudenådalen (Bjerringbro-Ulstrup), hvor både kommuner, landmænd og grundejere er helt uforstående over behovet og omfanget af forslagene, fordi vi i forvejen lokalt har fingeren på pulsen og snakker sammen om mulighederne for områderne.

MEN - I disse tre fredningsforslag har hverken dialogen eller processen med DN og organisationens eksperter i København været fordrende for gode resultater.

Dette kan vi kun tolke, som DN's ønske om at fremme bestemte politiske mål.

Ydermere oplever vi, at DN's politiske linje i dag dikterer fredningsforslag, af større og større geografisk udstrækning og med så bred en palet af bestemmelser, der stikker i alle retninger på et så generelt niveau, at man teknisk set kunne frede hele Danmark.

Hvor bliver den unikke, særlige artsbeskyttelse af, der giver en klar forståelse af fredningens betydning for os almindelige borgere, og som var DN's oprindelige berettigelse til denne særret?

Et godt eksempel på dette spørgsmål er fredningsforslaget for Vejle-Ådal.

I Vejle-Ådal, ryster myndigheder, lodsejere, landmænd på hoved over DN's meget omfattende fredningsforslag, som kun er med til at skabe kløfter og barrierer i et ellers velorganiseret og konstruktivt samarbejde omkring en ny "Erhvervs- og udviklingsstrategi Vejle Ådal – Vejle Fjord".

Som landmænd, holder vi meget af den natur og det landskab, vi bor i og vi vil gerne passe på den. Samtidig er det danske landskab i dag fuldstændig gennemreguleret, så fredningens beskyttelse har ikke den samme betydning som tidligere, men bør fortsat kalde på noget ekstraordinært, hvor der er en konkret trussel og her arbejder vi gerne konstruktivt med.

Vi, landmænd, står ganske enkelt af, når tiltag om naturpleje, skal ske ud fra en tydelig partipolitisk holdning og gennem tvang og ekspropriation.

Vi vil derfor gerne støtte Dansk Folkeparti, Venstre og Liberal Alliance i at få bragt spørgsmål om fredninger tilbage til at omhandle en helt særlig og unik beskyttelse af specielle fredningskrævende arter og naturtyper.

Som politisk organisation bør DN derfor sidestilles med resten af Danmarks politiske ngo-landskab og alene påtage sig en naturlig rolle som debattør, meningsdanner og lobbyist.

Alt andet er ude af trit med virkeligheden af i dag.